

Two white skulls with grey horns and black sunglasses are positioned at the top corners. A yellow and black striped banner stretches between them.

TEMNÁ
A NÁVYKOVÁ
YA FANTASY

V
ZAJETÍ
MOCI

REBECCA
SCHAEFFER

Copyright © 2021 by Rebecca Schaeffer

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

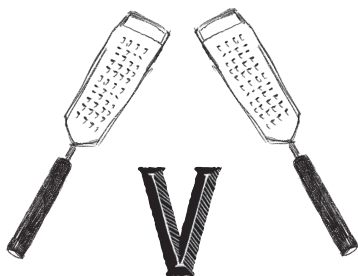
Translation © Kateřina Cardová, 2025

Cover © Adéla Korbělářová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6893-6 (pdf)

**REBECCA
SCHAEFFER**

ZAJETÍ MOCI

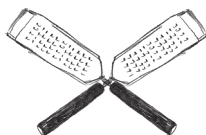
DÍL TŘETÍ

přeložila Kateřina Cardová

*Všem, kteří se nebojí vzít budoucnost do
vlastních rukou, ať to stojí, co to stojí*

KAPITOLA PRVNÍ

Nita zírala na displej mobilu s očima navrch hlavy a pořád ještě se pokoušela zpracovat to, co si právě přečetla.

Kolem zavládlo děsivé ticho. Zpravidla nevěnovala zvukům Toronta pozornost, troubení aut, výkřikům a obecně projevům života. Ale rozhodně zaregistrovala jejich nepřítomnost, když je její protizvuková ochrana zablokovala. A bylo jí z toho úzko.

Dech se jí při čtení toho e-mailu zkrátil a zrychlil. Ale ta slova se neměnila. A neměnila se ani pravda, kterou jí sdělovala.

Henry, Kovitův náhradní otec a bývalý zaměstnavatel, prodal informace o Kovitovi Mezinárodní policii pro nelidi.

Zaslal jí videa, na nichž Kovit ještě jako malý mučí lidi a živí se jejich bolestí, což MEPONu naprosto stačilo jako důkaz, že Kovit je zannie. Coby druh zařazený na Seznam nebezpečných nepřírozených ho mohl kdokoli zabít a bylo by to považováno za sebeobranu. Ani by nešel před soud. Žádná porota by ho neshledala vinným. Žádný soudce by ho neodsoudil k vězení nebo veřejně prospěšným pracím.

Prostě by ho zabili.

Jakmile to projde byrokratickým řízením, zhruba tak za týden, objeví se jeho obličej, jméno a popis na vývěsce mezinárodně hledaných osob, a ta proběhne všemi světovými médii. Lidi ho začnou nahánět, a jakmile ho dopadnou, brutálně ho zavraždí.

Za týden Kovit, Nitin nejlepší přítel a jediný spojenec, zemře.

Nita sevřela mobil křečovitě ve zpocené dlani a pak si ho vztekle zastrčila do kapsy, jako by mohla tu strašlivou pravdu zahnat tím, že ten mobil i s těmi e-maily odstraní z dohledu.

Naproti ní ležela na matraci na zemi Gold – Kovitova přítelkyně z internetu a bývalá kolegyně z Rodiny. Nakrátko ostříhané odbarvené vlasy měla přilepené k hlavě jako helmu a jedno ucho propíchané řadou náušnic. Obličej měla z jedné strany, kde ji Nita popálila žaludeční kyselinou, ovázaný a jednu ruku v závěsu. Vedle matrace měla položenou berli. Kovit jí totiž předtím vykloubil koleno a rameno.

„Tys to věděla?“ zeptala se Nita příškrčeným hlasem plným hněvu.

„Co?“ zeptala se Gold hlasem ochraptělým od toho, jak křičela bolestí.

„Vědělas, že chce Henry poslat MEPONu důkazy, že je Kovit zannie?“ vyštěkla Nita.

Gold dlouze mlčela a pak zavrtěla hlavou a odvrátila zrak. „Ne.“

Nita svěsila ramena a zaryla si nehty do dlaní. Chtěla Henrymu za to, co udělal, ublížit. Jenomže Henry už je mrtvý, takže není způsob, jak by ho mohla potrestat ještě víc, a nemá tedy jak ventilovat vztek, který ji zaplavil, když se dozvěděla o téhle jeho poslední zradě.

Je třeba se nějak popasovat s následky.

Pomalů se otočila. Bylo jí jasné, že o tom musí říct Kovitovi. Musí vědět, co se stalo.

Vzpomněla si, jak se tvářil, když Henryho zabíjel. To naprosté zoufalství v jeho očích, když mu došlo, že porušil svá vlastní pravidla, že zabil někoho, kdo pro něj byl jako otec. Ten vztek, když přiměl Gold křičet. Jako by se v něm něco zlomilo a on se začal nekontrolovaně řídit do propasti.

Ale Nitě se podařilo ho zastavit. Nebo se možná zastavil sám. Nebo ho zastavili společnou silou. Prozatím byl v pohodě. Sbíral kousky své rozbité duše a pokoušel se zapomenout na vlastní bolest tím, že ji působil někomu jinému.

Nita se ohlédla do bílé chodby na pastelově modré dveře na jejím konci. Za tou miminkovsky modrou bariérou právě Kovit provádí to, v čem jsou zanniové nejlepší. Někomu ubližuje a užívá si to.

Protože ho o to Nita požádala.

Neslyšela křik, to zvukotěsné obložení bylo dokonalé. Neslyšela, jaké hrůzy provádí, aby si zlepšil náladu. Uklidňuje se jídlem, tak to jednou nazval, ale ona se snažila radši nemyslet na to, že v jeho případě to neznamená sníst vaničku zmrzliny na posezení, ale stahování lidí zaživa z kůže a podobné libůstky.

Neslyšně došla k těm nevinně modrým dveřím a zastavila před nimi. Možná by měla počkat, až Kovit skončí. Má za sebou těžký den. Zaslouží si chvíli pro sebe. Ta novina určitě počká, než se dobře nají.

Zavřela oči. Opravdu váhá kvůli Kovitovi, nebo proto, že nechce vidět ohavné důsledky svého vlastního rozhodnutí? Nenesla dobře pohled na to, jak Kovit mučil agenta MEPONu. Vzpomínky na ty chrčivé zvuky z úst bez jazyka byly příliš čerstvé.

Zhluboka se nadechla a zatukala na dveře. Pak si vzpomněla, že jsou zvukotěsné, takže ji Kovit nemohl slyšet, a otevřela je.

Nejprve do ní jako silná vlna narazil ten křik.

Fabricio měl obvykle spíš tichý, uklidňující hlas. Přesně takový, jakému člověk snadno uvěří. Hlas, jaký mívají hodní lidé, ne zrádci, co prodají člověka, co jim zachránil krk, na černý trh.

Teď ale křičel vysokým, pronikavým hlasem s vyceněnými zuby a prodchnutý vztekem. Byl to křik plný bolesti a hněvu, nikoliv bolesti a strachu. Nita nevěděla, jak to od sebe dokáže rozeznat, ale dokázala.

Fabricio se hrbil na židli, zápěstí a kotníky omotané stříbrnou páskou. Zacuchané hnědé vlasy mu spadaly do obličeje a kůži okolo očí měl zarudlou od pláče. Po tvářích mu stékaly slzy smíchané s krví ze zlomeného nosu a malovaly mu na kůži růžové cestičky.

Kovit stál před Fabriciem, na rtech mu pohrával pokroucený úsměv a celé tělo se mu chvělo extází způsobenou Fabriciovou bolestí. Ruce měl temně rudé od krve, byť ze svého místa Nita nedokázala ihned určit její zdroj. Černé vlasy se mu leskly jako v reklamě na šampon a plet zářila zdravím. V temných očích měl jiskru a hladový výraz. Čím víc bolesti pojedl, tím byl krásnější, a jak se celé jeho tělo chvělo, jak jím projížděly vlny slasti způsobené Fabriciovým utrpením, Nita zaznamenala všechny ty nepatrné změny jeho vzezření následkem pořádné porce bolesti.

Když uviděl Nitu, svěsil ruku se skalpelem a jeho úsměv lehce povadl. To maniakální nadšení nahradilo cosi jako obava. Fabricio se zalykal slzami a ramena se mu otřásala, jak lapal po dechu.

Nita promluvila, aniž by na kteréhokoli z nich pohlédla přímo. Vyrážela ze sebe ta slova, jako by to chtěla mít

rychle za sebou. „Kovite, můžeš na chvilku? Je to důležité. Něco se stalo.“

Kovit se zamračil, ale pomalu přikývl. „Dobře.“

Zkusil si otřít zakrvavené ruce o Fabriciovo potřísněné tričko, ale všechnu krev se mu setřít nepovedlo. Zasklé nahnědlé šmouhy vypadaly skoro jako skvrny od čokolády.

Kovit se otočil k Fabriciovi a sklonil se k němu s hlavovým, natěšeným úsměvem. „Neboj se, tady jsme ještě neskončili. Hned jsem zpátky.“

Fabricio se zalknul, jak se pokusil rychle odtáhnout, a prudké nádechy přešly plynule ve vzlyky.

Nita se honem odvrátila. Nedokázala se na Fabricia dál dívat. Ne, že by se cítila provinile, to ani omylem. Zasloužil si všechno, co mu Kovit prováděl.

Ale *něco* cítila a ani trochu se jí to nezamlouvalo. Bylo to něco jiného než ta nechuť, kterou cítila, když Kovit mučil jiné lidi – i když i té v tom pocitu rezonovalo hodně –, ale jako by ji při pohledu na Fabricia v jeho křiku konfrontovala část jí samé.

Jako by ji ta část konfrontovala s tím, že tváří v tvář všemu tomu hroznému, co udělala, její svědomí mlčí jako zařezané.

Vyšla z místnosti a Kovit ji následoval. Ještě pořád se chvěl Fabriciovou bolestí, když za nimi zavíral dveře a utnul tak Fabriciovy vzlyky.

Nita ukázala směrem k recepci nahrávacího studia, aby měli soukromí, kde je nebude rušit ani Gold.

Prošla okolo ultra moderního recepčního pultíku a pak se zarazila před černou koženou pohovkou. Konečně se na něj obrátila. „Na tohle se radši posad.“

Kovitovi se ve tváři zračily obavy. „Nito...”

„Posad se.“

Poslechl ji a ona na něj okamžik nehnutě zírala, když ji do očí udeřil ten obrovský rozpor mezi hladovým netvorem, který před pár okamžiky působil jiné bytosti záměrně ukrutnou bolest, a mladým mužem, který tu teď před ní seděl s trpělivým, lehce znepokojeným výrazem ve tváři. Občas pro ni bylo těžké přijmout všechny ty různé Kovitovy stránky.

Posadila se vedle něj, až se jejich stehna dotýkala. Cítila teplo sálající z jeho nasyceného těla.

Pohlédla dolů na své ruce, a pak se přiměla k němu vzhlédnout. „Jde o Henryho.“

Odvrátil tvář a při tom pohybu mu vlasy spadly do očí. „Co je s ním?“

Nita si jasně vybavovala to lupnutí, když Kovit zlomil Henrymu vaz. Bylo jako ozvěna lupnutí v Kovitově duši, ve které se něco zlomilo, když to udělal.

„Potom, co ses k němu vrátil, než zemřel...“ Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy. „Prodal informace o tobě MEPONu.“

Kovit ztuhl. Zůstal tak nehybný, že si na okamžik nebyla jistá, jestli vůbec dýchá.

„Co?“ Hlas se mu maličko zlomil.

„Poslal jim všechna ta videa. A fotky. Momentálně je to ve fázi zpracování, ale jeho kontakt v MEPONu ho ujistil, že to do týdne zveřejní.“

Kovit dlouho jen mlčel. Nakonec promluvil tichým, chraplavým hlasem. „Proč?“

Sklopila hlavu. „V tom e-mailu psal, že chtěl mít jistotu, že už nikam neutečeš. Měl by tě v pasti. Potřeboval bys jeho ochranu, abys přežil.“

Kovit se zasmál, křaplavým smíchem, zaklonil hlavu a zabodl pohled do zářivek na stropě. „Takže je vymalováno. Tohle je můj konec.“

„Tohle v žádném případě není konec,“ zavrčela Nita, sevřela Kovitův obličej do dlaní a přiměla ho, aby se na ni podíval. „To nedovolíme.“

Vzpomněla si na svůj seznam zkorumpovaných agentů MEPONu. Vzpomněla si na všechny ty věci, co Kovit ví o Rodině, pro kterou pracoval, a napadlo ji, jestli by si za ně nemohl koupit ochranu. I když zannieho by asi těžko zařadili do programu svědků.

Zavrtěl hlavou a lehce se chvěl, tentokrát ovšem ne slastí. „Nikdo nikdy nepřežil, když ho dali na Seznam. Nejděl, co kdo vydržel naživu, byly dva týdny.“ Zavřel oči a ona úplně viděla, jak se znovu řítí do propasti zoufalství. „Je konec.“

Nita zaťala zuby a přitáhla si jeho obličej blíž. Nedovolí, aby to vzdal, ne, když došli tak daleko. „Nikdo před náma taky neutekl z Trhu smrti – a my jsme ho spálili na popel! Nikdo předtím nebyl takhle vysoko na seznamu lovců z černého trhu jako já, a pořád jsem tady.“ *Aspoň prozatím.* „Něco vymyslíme, Kovite. Věř mi.“

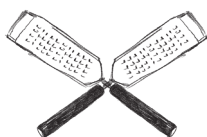
Kovit jí pohlédl do očí a ona na něm viděla, že by jí strašně chtěl věřit, přál si, aby měla pravdu, ale nedokázal to tak docela přijmout. „Je pozdě. Už MEPONu ty informace nevezmeme.“

„Ne,“ souhlasila Nita. „To nevezmeme. Ale ještě můžeme MEPONu zabránit, aby je zveřejnil.“

„Jak?“

Nita si ho přeměřila, od těch jeho dlouhatánských řas po chvějící se ret. Jeho kůže byla na dotyk krásně hebká a ona mu bříšky palců jemně přejela přes tváře a setřela ty skvrny od krve, které mu zasychaly na obličeji jako slzy.

Konečně zašeptala: „Mám nápad.“

KAPITOLA DRUHÁ

Nita začala Kovitovi osvětlovat svůj nápad, a čím víc mluvila, tím víc kulil oči. Když skončila, pohlédl dolů na svoje ruce složené do klína a pocákané krví.

„Já...“ Zaváhal. „Musím si to rozmyslet.“

Nita pomalu přikývla. „Dobře.“

Sklopil hlavu a zatínal a zase povoloval pěsti v klíně. Sem tam se zachvěl, jak jím stále ještě projížděla Fabriciova bolest z vedlejší místnosti.

Nitu napadlo, jak moc ho to asi rozptyluje, zda je s tím stálým přílivem slasti pro něj složitější se soustředit. Kovit by musel vyjít z budovy, aby získal dostatečný odstup a necítil Fabriciovu agónii. Jenomže tím by si zas tak moc nepomohl, protože by nepřestal cítit bolest všech lidí okolo něj. Každou záděru, každý škrábanec nebo vyvrtnutý kotník. Při té představě se zachvěla a napadlo ji, jak jen dokáže ty pocity blokovat, neustále se nesvíjet a nechvět slastí a soustředit se na jiné věci.

Zvláště s ohledem na to, že většina bolesti není dost silná, aby ho nakrmila, což musí být pěkně otravné. Zanechání se nasytí jen opravdu silnou bolestí, takovou, jaká

vzniká během mučení, ve válečných zónách a v nemocnicích. Ten zbytek, všechny ty malé bolesti? Jen něco jako hluk v pozadí. Napadlo ji, jaké by to bylo mít pořád povědomí o tom, co kde koho ve vašem okolí bolí, a moci to napravit. Jak by to změnilo váš pohled na svět.

Udělal někdy někdo nějakému zanniemu magnetickou rezonanci? Jejich nervové synapse musejí být jednoduše fascinující. Později si musí vyhledat, jestli o tom byly sepsané nějaké studie.

Jestli ne, a jestli tohle přežijí a ona se jednoho dne bude moci přihlásit na univerzitu, třeba jí Kovit dovolí, aby mu udělala magnetickou rezonanci a prohlédla si jeho mozek zevnitř. Bylo by to skvělé téma disertační práce.

Přiměla se odpoutat své myšlenky od budoucnosti, než v těch představách zabloudí příliš daleko. Tady není žádné *jestli*. Jednoho dne *bude* vědkyní a bude zkoumat nepřírozené. Hned, jak se jí podaří zarazit ten hon černého trhu na ni.

Vydechla. Posledních pár týdnů bylo hodně náročných. Udělala spoustu chyb. Ale poučila se z nich a teď má plán. Dlouhodobý, jehož cílem je přimět černý trh, aby ji přestal nahánět, a zajistit si takovou moc, aby si každý dvakrát rozmyslel, než po ní půjde. Plán, který by zajistil, že bude mít mnohem větší cenu naživu a na svobodě než mrtvá.

Pokud se tedy podaří.

Pokud Kovita dřív nedopadne a nezabije MEPON.

Pokud bude Fabricio spolupracovat.

Pokud, pokud, pokud. Tolik nejistoty.

Zavřela oči. Momentálně se na to nedokáže soustředit. Pěkně jedno po druhém. Teď má prioritu Kovit. Musejí ho dostat z té šlamastyky, do které ho Henry dostal.

Konečně se zavrtěla a zeptala: „Tak co? Co na to říkáš?“ „Já nevím,“ připustil.

„Klapne to,“ trvala na svém.

Kovit jí věnoval lehce pochybovačný pohled.

Nita se zamračením odvrátila zrak. „Promiň.“

Bylo to teprve pár hodin, co vedli rozhovor o tom, jak mu Nita vnucuje svoje nápady, a už to dělá zas. Dohodli se, že když se Kovitovi některý z jejích plánů nebude pozdávát, řekne jí to. Koneckonců, jde o jeho život. Má právo to odmítnout.

„Tak jo.“ Nita se snažila najít ta správná slova. „Můžeš mi říct, proč se ti to nepozdává?“

Opatrně vážil slova. „Chceš se spojit s mojí sestrou.“

„Ano.“

Kovit svou sestru neviděl skoro deset let. Bylo mu deset, když se jejich cesty rozešly poté, co ho schovala před MEPONem, který u nich doma udělal razii a zavraždil jim matku. Jeho sestra je člověk – nezdělala geny po matce jako Kovit –, takže jí na rozdíl od něj nic nehrozilo. Pak se malého Kovita ujala mafie.

Jeho sestra se stala agentkou MEPONu.

Prohrábl si rukou vlasy. „Pořád nemůžu uvěřit, že se přidala k MEPONu. Něco takovýho by ta holka, kterou jsem znával, nikdy neudělala.“

„Je to deset let.“

„Já vím.“ Na okamžik se odmlčel, a když se znovu ozval, mluvil pomalu a opatrně vážil každé slovo. „Proto si nejsem jistý, jestli je dobrý nápad ji kontaktovat.“

Nita zaváhala. „Coby agentka MEPONu bude mít přístup k věcem, ke kterým my se jakživo nemáme šanci dostat. Mohla by vědět, jak ti pomoci.“

Samozřejmě by to nebylo legální.

„Možná.“ Na okamžik vzhlédl a ona měla pocit, že vidí ty pukliny pod povrchem, tu hlubokou ránu, kterou mu způsobila Henryho smrt, ale jeho hlas jí nic z té

bolesti neprozradil, zněl čistě prakticky. „Ale co když to odmítne?“

„Je to tvoje sestra,“ řekla Nita potichu.

„Byla moje sestra. Ale ta sestra, kterou jsem znával, by se nikdy nepřidala k MEPONu.“ Taky promluvil potichu. „Je jasný, že se od té doby změnila. Co když Seznamu nebezpečných nepřírozených fandí? Celý ten plán jsi postavila na předpokladu, že mi bude chtít pomoci, ale co když mě místo toho sebere a předá svým nadřízeným? Možná tím MEPONu poskytneme cenné informace, které jim pomůžou mě dopadnout a zabít.“

Nita jeho obavám rozuměla. Skoro všichni, na kom mu kdy záleželo, ho nakonec zradili. Gold ho zradila. Henry ho chtěl jen využít. Dokonce i Nita, i když ta ho nikdy nezradila, měla problém s některými částmi jeho osobnosti.

Nevěděla, jestli by Kovit zvládl další zradu. Možná by bylo lepší mu ponechat vzpomínky na šťastnější dny jejich dětství a neničit mu to málo, co mu ještě zbylo.

Kovitovi se třásly ruce v klíně a projednou si Nita nemyslela, že by to bylo tou bolestí, která sem pronikala z vedlejší místnosti.

Natáhla se a položila mu dlaň na hřbet ruky. „Nebudeš s ní muset mluvit. O to se postarám já. Ani se s ní nebudeš muset sejít, když to nevyjde.“

Propletl prsty s jejími. „Ale já to nechci vědět, když to nevyjde. Nechci vědět, že řekla ‚ať si klidně umře‘.“

Nita dlouhou chvíli mlčela, pak mu jemně stiskla ruku. „Dobře.“

Podíval se na ni, jako by si nebyl jistý, že dobře slyšel. „Dobře?“ zopakoval po ní.

„Vymyslíme něco jiného. Najdeme jiný způsob, jak MEPONu ve zveřejnění těch informací zabránit.“

Byli i další agenti MEPONu, které by mohla Nita kontaktovat, ale na rozdíl od Kovitovy sestry by dotyční neměli žádné altruistické důvody jim pomáhat. Ne, na ty by potřebovala pořádnou páku.

Její mysl začala spřádat nové plány, jako pavouk v síti lží a vydírání, který se snaží přijít na to, jak jí omotat MEPON a ochránit tak Kovita. Nabízely se jisté možnosti, zvláště když je prokombinovala se svými plány s Fabriciem. Ale nebylo by to jednoduché a oni mají strašně málo času.

V každém případě, i kdyby Kovit souhlasil, že osloví jeho sestru, beztak by museli mít nějaké záložní plány. Pro případ, že by něco nevyšlo.

Kovit se postavil a odtáhl se od ní. Udělal pár kroků zpátky směrem k místnosti, ve které byl Fabricio, směrem k útěše a bolesti, směrem k tomu, co znal a co měl pod kontrolou. U dveří se zastavil, zavřel oči a opřel se čelem o futro.

„Jsem blbec, vid?“ zeptal se.

Nita naklonila hlavu k rameni. „Nejsi.“

„Mohla by mi pomoci. Mohla by se dostat do systému a všechno smazat.“

„Možná.“ Nita pokrčila rameny. „Anebo by nás taky mohla oba udat. To nevíme.“

Obrátil se k ní a opřel se zády o dveře. Pohlédl dolů na svoje ruce. „Víš, co je Songkran?“

Nita zavrtěla hlavou.

„To je thajský nový rok. Je v dubnu.“ Přes tvář mu přeběhl úsměv. „Jako děti jsme na Songkran pořádali vodní bitvy. Byla to taková naše tradice. Jeden rok jsme já a Pathaya – tak se sestra jmenuje – dostali od našich vodní pistole. Moje byla neonově zelená s bílou a její byla bledě modrá.“ Tiše se zasmál. „Nechápu, že si pořád ještě

pamatuju, jakou měly barvu. Ze všech možných věcí. Muselo mi být tak... osm? Což znamená, že Pat bylo třináct.

Naplnili jsme si ty pistole vodou a přidali *din sor pong* – bílý jíl.“ Šibalsky přimhouřil oči. „Pak jsme si vytipovali nějakého byznysmena, někoho v obleku, a postříkali jsme ho, až vypadal jako duch. Když jsme měli naše vodní pistole, byli jsme k nezastavení.“

Jeho pohled byl teď kdesi daleko. „Vzpomínám si, že to bylo koncem roku. Byli jsme utahaní a mířili k domovu. Pistolky jsme měli prázdné a byli jsme stejně mokří a bílí jako naše oběti. Šli jsme podél řeky a najednou jsem to ucítil. Někáký chlap spadl ze schodů v budově vedle nás a ta bolest... dodneška si to vybavuju. Jak padal, zachytil se šourkem o hřebík a roztrhl si ho. Pak si zlomil páteř a nemohl se pohnout, nemohl mluvit, ale všechno cítil.“ Kovit se při té vzpomínce zachvěl. „Ta bolest byla úchvatná.“

Nita rozpačitě přešlápla a Kovit si odkašlal. „Každopádně, musel jsem se zastavit a vychutnat si ji. Bylo to *tak* dobré. Chtěl jsem si ho vzít s sebou domů a nechat si ho napořád. Nemohl křičet, nemohl se hýbat, nemohl utéct...“

To by byl splněný sen každého zanníeho, pomyslela si Nita, ale snažila se nedat najevo, že se jí z toho dělá špatně.

„No a Pat se na mě podívala a pak se zeptala: ‚Máš hlad?‘ A já ho měl. A ona mě postavila ke zdi toho baráku a nechala mě tam stát, zatímco šla pro pomoc. Od našich měla nakázáno, že mě nesmí nechávat samotného nebo jíst na veřejnosti, ale ona se ujistila, že budu v pořádku, a nechala mě to všechno sníst.“

Tiše vzdychl. „Samozřejmě zavolala sanitku a všechno to skončilo, když ho odvezli. Ale nezlobil jsem se na ni,

věděl jsem, že je prostě taková. Myslím, že jsme si to ten den užili oba dva. Moje sestra byla šťastná, když mohla někomu pomoci. Myslím, že jí dělalo dobře, když mohla toho chlapa zachránit a zároveň mi dát to, co jsem chtěl.“

Nita dlouhou chvíli mlčela. Netušila, co by si z toho příběhu měla odnést, co přesně to vypovídá o obou sourozencích. Nakonec řekla: „To je hezká vzpomínka.“

„To je.“ Pohlédl jí do očí. „Vždycky na mě byla hodná. I když jsem ji děsil. I když si myslím, že byla pro naši rodinu příliš dobrý člověk. Když jsem byl malý, byla celý můj svět. Udělal bych pro ni cokoli.“ Kovit se dlouze, hluboce nadechl. „A ona udělala všechno pro to, aby mě zachránila, když k nám MEPON konečně dorazil.“

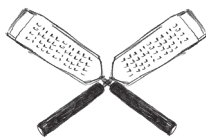
Narovnal se a napřímil záda. „Udělejme to.“

Nita zamrkala. „Co?“

„Spojme se s ní,“ řekl pevným hlasem a pak odhodlaně semkl rty. „Ještě se mi nechce umřít. Jsem možná zloduch a možná si zasloužím, co má se mnou MEPON v plánu, ale je mi to jedno. Chci žít. Byla by hloupost to nezkusit. Musíme zkusit všechny možnosti.“

Nita chvíli váhala, pak se zvedla a přešla k němu. „Jsi si tím jistý?“

V očích měl odhodlání. „Jsem. Zavolej jí.“

KAPITOLA TŘETÍ

Samozřejmě to nebylo jen tak, hned jí zavolat. Nita nechtěla použít svůj mobil pro případ, že by se jim podařilo vysledovat její číslo. Takže potřebovala mobil na předplacenou kartu.

„Půjdu koupit mobil na kartu.“ Kovit se zvedl. „Potřebuju na vzduch.“

Nita pohlédla na jeho zakrvavené ruce a povytáhla obočí. „Nepůjdeš tam, doufám, takhle?“

Zamrkal, jako by si teprve teď té krve všiml. „To asi ne.“

Následovala ho chodbou k malé, bíle obložené koupelně. Voda se zbarvila dorůžova, jakmile se dotkla jeho rukou a milosrdně smývala důkazy všeho toho, co udělal.

„Nechceš si ještě trochu...“ Nita zaváhala, pak řekla diplomaticky, „... ještě se trochu uvolnit s Fabriciem? Pro ten mobil můžu klidně zajít já.“

„Myslíš mučit ho tak dlouho, až budu tak sjetý, že mi všechno kolem bude ukradený?“ Kovitův úsměv byl naohrklý. „I když to zní lákavě, radši bych se ten problém nějak pokusil vyřešit, než předstíral, že sám zmizí. Nebo že ho vyřešíš za mě.“ Potřásl hlavou. „Příliš dlouho jsem

nechával ostatní, aby mi organizovali život. Je načase, abych se toho konečně ujal já sám.“

Vůbec poprvé jí došlo, že i když se v Kovitovi, když zavraždil Henryho, něco zlomilo, taky to znamenalo, že se rozhodl vzít svůj život do vlastních rukou. Jako když vytáhnete dýku z rány. Strašně to bolí, ale je to nezbytný začátek, abyste se mohli začít hojit a přežít.

Kovit musel zlomit tu část, která byla závislá na Henrym, protože právě ta byla tou, která v první řadě dovolila, aby si ho k sobě někdo takhle připoutal. A když ta teď byla pryč, mohl si začít hojit všechny ty škody, které uvnitř něj napáchala, a začít si budovat život podle svých vlastních pravidel.

„Divně na mě koukáš.“ Vypnul vodu a tázavě se na ni zahleděl.

Zavrtěla hlavou a pousmála se. „Ale ne. Jen jsem o tebe měla strach, když jsi... No, však víš. Ale teď vidím, že zbytečně.“

Odvrátil zrak. „Ne. Bála ses úplně oprávněně. Zareagoval jsem... blbě.“ Těžce vzdychl a celý se lehce třásl. „Nemůžu o tom teď mluvit. Je to teprve pár hodin. Potřebuju trochu času.“

„To je jasný.“ Nita si přála vzít zpět, že o tom vůbec začala. „Až budeš chtít.“

Přikývl, ale nepodíval se na ni, když si sušil ruce. „Hned jsem zpátky.“

Část jí chtěla jít s ním, ale nevypadal, že by toužil po jakékoliv společnosti. A i kdyby ano, bylo by to rozhodně neopatrné.

Kovit nebyl jediný, na jehož hlavu byla vypsaná odměna.

Hned když za ním zapadly dveře, vytáhla mobil a vyhledala si zprávy z Toronto. Pohřešovalo se šest dalších

náctiletých dívek a všechny vypadaly jako ona. Když se dívala včera, byly jen tři.

Nita si postupně prohlédla jejich tváře a pak klikla na odkaz ke článku s názvem VYVOLALO MRTVÉ TĚLO VÁLKU GANGŮ? ČERNÝ TRH BERE TORONTO ÚTOKEM.

Podle autora článku rozpoutaly dva zneprátené gangy přestřelku v Markhamu, severně od Toronta, kvůli tělu zavražděné dívky, která vypadala přesně jako Nita. Obě skupiny si to tělo nárokovaly. Než ho jedna z nich ukradla, podařilo se jim zranit asi desítku kolemjdoucích.

Nita si prošla zprávy a zhrozila se, když zjistila, že dokonce i v běžných zprávách už se mluví o tom, jak černý trh nahání dívku s údajně samoléčivými schopnostmi. Díkybohu za zákony, protože média nesměla ukázat video, které tohle celé spustilo – video, na kterém pořezali unesenou nezletilou a ona se následně začala sama hojit. Takové video se na veřejných kanálech ukazovat nesmí. To ovšem neznamená, že se časem nedostane z dark webu na běžné sítě.

Nita v duchu zaklela. Začíná se jí to vymykat. Že je ztracená, pochopila už tehdy, když její únoskyně Reyesová poprvé nahrála to video na dark web jako důkaz Nitiných schopností. Představuje neznámý druh nepřirozeného a za něco takového jsou lidé ochotni zaplatit. Zvlášť když věří, že na ně přejde něco z jejích schopností, když ji snědí.

Dřív cítila mravenčení v místech, kde mívala malíček. Jeden člověk už z ní kousek snědl, i když na něm neviděla žádné účinky, zvlášť onu nesmrtelnost, po které toužil, vzhledem k tomu, že už je po smrti.

Promnula si spánky. Nikdy by si nepomyslela, že po ní bude mezi gangy na černém trhu taková shánka, až

se budou schopni navzájem postřílet jen kvůli tělu, které může nebo taky nemusí být její.

Přiměla své prsty, aby nesvíraly mobil tak silně. Musí co nejdřív odjet z Toronta. Zkorumpovaní agenti MEPONU prodali její pozici a Nita musí zmizet dřív, než ji najdou další lovci hlav z černého trhu. Jenomže tím, že uteče, ten problém nevyřeší.

Naštěstí měla Nita i pár dalších nápadů, které by ho vyřešit mohly.

Přesunula se na stránky dark netu a prohlížela si různá fóra černého trhu. Zajímalo ji, co tam o ní lidi píšou. Matka jí řekla, že začala zasévat semínko pochybností ohledně pravosti onoho videa, a Nita tam skutečně našla pár zmínek v tomto duchu, ale ne dost, zdaleka ne dost.

Matka měla dobrý nápad, pokusit se vyvolat dojem, že to video je falešné. Někdo tomu jistě uvěří, a i když už se diskuse o něm rozvinula tak, že to sotva pomůže, neuškodí to zkusit. Jenomže se nemohla spolehnout jenom na matku a v duchu si udělala poznámku, že musí vymyslet nějaký způsob, jak tomu videu ubrat na věrohodnosti.

Projížděla další fóra, sbírala kousky informací jako bonusy v nějaké hře, až na to, že následky byly v tomto případě až příliš skutečné.

Vzdychla si a přesunula svou pozornost na obecnější fóra. Zarazila se, když jí zrak padnul na cosi neobvyklého. Byla to žádost o informace o místu výskytu dealerky černého trhu jménem Monica. Nita na ni klikla.

Někdo se pokoušel koupit informace o její matce.

Nita se zamračila, když si pročetla dost vágní popis, který mohl dávat smysl opravdu jen někomu, kdo její matku znal. Nita nicméně ten výčet vlastností dobře znala, protože už ho slyšela od jednoho zákazníka, když ještě byla vězněm na Trhu smrti.

Prsty jí zbělely, jak křečovitě svírala mobil; byla to jediná viditelná známka hněvu, který v ní doutnal. Takže upír, kterému říkala Zebroun, její matku dál nahání. Zavraždil jí otce a teď jde po matce. Nita nevěděla, kdo to je, ani proč pronásleduje její rodinu. I když ho MEPON identifikoval, nedali ho na seznam hledaných, ba dokonce ani na Seznam nebezpečných nepřirozených. Nejspíš jen další důkaz rozsáhlé korupce MEPONu. Jako by ho potřebovala.

Bez ohledu na všechno tohle si Nita přísahala, že se Zebrounovi pomstí.

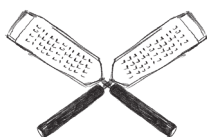
Když si vzpomněla na otce, zachvátil ji smutek, hluboký a něžný. Otevřel si dvířka a po špičkách vešel do jejího srdíčka. Připadal jí jako rána, ze které už vytekly potoky krve, ale přesto ji nedávno někdo znovu otevřel. Myslet na otce bylo jako loupat si strup, zpod kterého vytryskávaly bublinky čerstvé krve a pomalu jí stékaly po stěnách duše.

Honem si otřela oči, jako by tím, že si odstraní slzy, mohla tu bolest zahnat. Samozřejmě to nefungovalo, bolest zůstávala dál, nezvaný host a neustálý průvodce v jejím srdci. Už to ale bylo o něco lepší. Když se tu zprávu poprvé dozvěděla, bolest ji doslova zaplavila a slzy tekly proudem.

Dlouze, trhaně se nadechla a zapudila jeho obraz z mysli. Teď si nemůže dovolit se hroutit. Jakmile se pomstí, jakmile bude černý trh v popelu u jejích nohou, pak si může dopřát čas a prostor na pořádné truchlení.

Znovu pohlédla na ten inzerát a její výraz ztvrdnul. Je načase vyřídit to se Zebrounem jednou provždy.

A poslala mu odpověď.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Kovit se vrátil docela rychle, v jedné ruce nesl igelitku s mobilem na kartu a ve druhé dvě krabice pizzy z Little Ceasars na protilehlé straně ulice. Nita si neuvědomovala, jaký má hlad, dokud neucítila vůni rozteklého sýra. Vytrhla mu z ruky jednu krabici a vrhla se na její obsah.

„Tomu říkám hlad.“ Kovit se musel zasmát.

Nita si místo odpovědi strčila do pusy pořádný kusaneč pizzy.

Během pár minut snědli společně úplně celou krabici. Jediné, co zbylo, byl omastek na prstech a pak pár drobků na dně. Nita si otřela umaštěné prsty o džíny, vložila polovinu druhé pizzy do prázdné krabice a podala ji Kovitovi.

„Dej to Gold, já se postarám o Fabricia.“

Kovit se zatvářil. „Vážně musím?“

Nita si dala záležet, aby to řekla mírným tónem, aby to nevyznělo, že ho nějak soudí, i když ho trochu soudila. „Nemůžeš se jí vyhýbat navěky. Musíte si promluvit. Musíme vymyslet, co s ní. Tady zůstat nemůže, ale než budeme vědět, co s ní dál, nemůžeme ji ani nechat jít.“

„Já vím.“ Promnul si spánky a těžce vzdychl. „Já vím,“ zopakoval.

Nita mu položila ruku na rameno. „Běž si s ní promluvit. Kdysi jste byli kamarádi.“

Než Gold zjistila, že ten neznámý kluk, se kterým se skamarádila na chatroomu, je Kovit, a nehradila ho. Nita by to chápala, kdyby Gold netušila, že ten, s kým si na chatroomu povídá, je zlý člověk, a pak zjistila, že mučí lidi pro potěšení.

To by měla právo mít vztek.

Jenomže Gold věděla, že ten, koho ji poslali špehovat, je součástí její rodiny. Věděla, že to není dobrý člověk, akorát nevěděla, že to je zannie.

I když se Kovit přátelil se stejně příšernými lidmi, jako byl on sám, do cesty se mu stavěly předsudky.

Kovit odvrátil pohled. „Jo. Kdysi.“

Ale vzal pizzu a vydal se chodbou za Gold. Nita ho sledovala, dokud za ním nezapadly dveře, pak se sama zhluboka nadechla a vzala do ruky druhou krabici.

Zastavila se před pastelově modrými dveřmi, za kterými byl Fabricio. Kůže ji brněla zvláštním déjà vu a nohy ji nechtěly nést vpřed. Vzpomněla si, jak nesla Fabriciovi jídlo naposledy. Byl spoutaný řetězy v malé psí kleci v bytě, který měly s matkou pronajatý, a na tváři mu zasychala krev tam, kde mu matka uřízla ucho.

Díval se na ni úpěnlivě a prosil ji o pomoc. A Nita, bláhová a naivní Nita, mu pomohla.

A od té chvíle bylo všechno špatně.

Polkla. Už byla úplně někdo jiný než tehdy.

Byla chytřejší a bezohlednější. A tentokrát se Fabriciovi nepodaří ji vmanévrovat do situace, ve které by jí hrozila zkáza.

Narovnala se a otevřela dveře.

Fabricio, stále ještě svázaný, se hrbil na židli. Když Nita vstoupila, zvedl hlavu. Tvář měl pomalovanou růžovými pruhy tam, kde se krev smísila přes zaschnutím se slzami. V šedomodrých očích měl zlomený vyčerpávací výraz a prázdnotu, ze které jí přeběhl mráz po zádech.

„Ahoj, Fabricio.“ Nita vstoupila do místnosti a napřáhla ruku s krabicí. „Přinesla jsem ti jídlo.“

Slabě zasténal a s námahou se narovnal. „Asi to považuješ za dobrý skutek.“

„Ani ne. Ale ještě nějakou chvíli tě potřebuju živého.“

Když promluvil, měl v hlase hořkost. „To je fakt. Potřebuješ mě, aby ses mohla vloupat k tátovi do kanceláře a ukrást mu jeho firemní informace.“

Fabriciův otec, Alberto Tácunan, vedl jednu z největších zkorumpovaných právnických firem na světě. Jeho služeb využívali všichni důležití netvoři. Tácunanovi právníci jim pomáhali krýt zločiny a dostávali je z malérů díky odhalování formálních nedostatků a krycí firmy a dobře vypočítané daňové úniky sloužily jako pračky na peníze. A peníze vyprávějí příběhy. Peníze dokazují zločiny. Peníze ukrývají tajemství. A tajemství znamenají moc.

Nita tu moc chtěla.

„Říkal jsem ti, že neznám heslo od tátových databází.“ Fabricio zněl vyčerpaně a zoufale a jeho tělo se napínalo, jak se vzpouzelo pevným poutům. „Řekl bych ti ho, kdybych ho znal. Je mi jedno, jestli ho někdo obere o poslední cent. Ale já ho neznám.“

„Jsem si jistá, že si na něj časem vzpomeneš.“ Nita mu věnovala nemilosrdný úsměv. „Koneckonců, je to ten jediný důvod, proč jsi pořád ještě naživu.“

„Odpusť mi, že neskáču radostí.“ Zněl mrtvě. „Bohužel jsem svázaný a mám jen malou přestávku před dalším mučením. Takže na oslavy tak nějak není čas.“

Nita semkla rty do tenké čárky. „Tohle všechno je jen tvoje vina.“

„Vážně? Jako že jsem se mučil sám?“

„Nedělej hloupého. To ti nesluší,“ vyštěkla Nita. „Tohle je pomsta, kterou si sakra zasloužíš.“

Prudce zvedl hlavu. „Jako že si chceme srovnat účty? Oko za oko? Protože v tom případě jsem si jistý, že už se dávno stalo.“

„To se teda pleteš.“ Nita promluvila hlasem přiškrce-ným vzteky. „Prodal jsi mě na černý trh, sakra. Zničil jsi mi život. Kvůli tobě je teď na internetu video, na kterým se sama hojím a který už nikdy nikdo nesmaže. Už nikdy nebudu moct vést normální život. Pořád se budu muset ohlížet přes rameno. Od chvíle, co jsem utekla z Trhu smrti, na který jsi mě ty dostal, mi už nesčetněkrát usi-lovali o život.“

„Tys mě otráвила.“

„A tys na mě poštvál celou mafiánskou skupinu, aby ses mi pomstil.“

„Ne, abych se ti pomstil,“ řekl Fabricio potichu. „Poslal jsem je, protože jsem měl strach. Báł jsem se, že mě nikdy nepřestaneš nahánět, že toho o mně víš až moc a zničíš mi život.“ A zahořkle dodal: „A měl jsem pravdu, ne? Vy-hrožuješ mi tím samým, co se stalo tobě. Že vypustíš in-formace o mně na internet a poštváš na mě celý černý trh. Doufáš, že se ti podaří mě využít jako páku na mého otce.“

Nita pokrčila rameny. „To by bylo jedině fér.“

Fabricio se zasmál. Drsně a nahněvaně. „Aha, tak to by bylo fér. Myslel jsem, že fér je to, že necháš Kovita, aby mě mučil.“

„Ne. To je jen pomsta.“

Fabricio dlouho mlčel a celý se chvěl. Nita nevěděla, jestli vzteky, bolesti, nebo něčím úplně jiným.

„Pomsta,“ zopakoval chladným, nahněvaným tónem. „Tak tomu ty říkáš?“ Podíval se jí do očí. „Nebyl bych tě tipoval na sadistku, když jsem tě poprvé potkal. Ale asi jsem se spletl.“

„Ne. Nespletl ses.“ Nita pokrčila rameny. „Jenomže lidi se mění. Já jsem se změnila.“ Předklonila se a v očích měla chlad. „Musela jsem se změnit, abych přežila to, cos mi nachystal. Takže tohle všechno?“ Mávla rukou okolo sebe. „Můžeš za to poděkovat jedině sám sobě.“

Proboďával ji pohledem. „Nenesu odpovědnost za tvá rozhodnutí, Nito. To jen ty sama. Rozhodla ses být tím, kým jsi, a rozhodla ses mi tohle udělat. Připouštím, že jsem udělal chybu. Neměl jsem tě prodat. A je mi to líto. Doopravdy líto. Omluvil jsem se ti už nejmíň stokrát a myslel jsem to upřímně. Ale nemůžu na tom nic změnit. A není moje vina, co ses ty od té doby rozhodla udělat.“

Fabricio odvrátil pohled. „Už takhle se nenávidím za spoustu věcí, nemusím k tomu přidávat ještě i tvoje zločiny.“

Nita se upjatě usmála. „To ti věřím.“

„Můžeš se tvářit nadřazeně, jak chceš, ale já aspoň vím, co jsou moje zločiny.“ Hlas měl zahořklý a ochraptělý křikem. „Ale víš to ty, Nito?“

„Co jako?“

„Znáš cenu za tu tvoji ‚pomstu‘?“ Fabricio k ní zvedl pohled, v jehož hlubinách plál hněv. „Myslím, že bys to měla vědět.“

Nita přimhouřila oči.

„Mám ti vyprávět, co mi Kovit dělal?“ pokračoval Fabricio potichu, skoro jen šeptem. „Mám ti říct, cos ho nechala, aby mi prováděl?“

Nitě se v žaludku zatetelil nepříjemný pocit. Rozhodně nechtěla znát detaily.

„Vím, co Kovit udělal.“

„Vážně?“ zašeptal Fabricio. „Takže víš, jak mi začal stahovat prsty z kůže? Pomalu, malé kousky kůže, pěkně jeden po druhém? Loupal je jako vařené brambory.“

Nita na to nic neřekla a nehnula ani brvou. Snažila se nedat najevo ten odpor, který se jí svíjel v břiše.

„Odřela sis někdy kolena, Nito? To je jen povrchová vrstva kůže. Jen škrábanec. Tohle bylo mnohem větší. Loupal a loupal a bolelo to tak strašně, že bych v tu chvíli nedokázal ani říct, jak se jmenuju. Nedokázal jsem skrz tu bolest vůbec myslet.“ Polkl. „Předpokládám, že v určitém okamžiku si moje tělo řeklo, že už víc bolesti neunesu, a přestalo mi vysílat všechny ty nervové signály. Ale když pohnu prsty, začne ta bolest nanovo.“

„To stačí, Fabricio,“ vyhrkla Nita chraplavějším hlasem, než zamýšlela. „Je mi to jasný.“

„Vážně? Protože já jsem ještě neskončil.“ Fabriciův modrý pohled neuhnul. „Protože v jednu chvíli mi zajel špičkou nože pod nehet. A. Strhnul. Ho.“

Nita zařala pěsti rukou svěšených podél boků a nic na to neřekla.

Fabricio do ní dál zabodával pohled. „Víš, jaké to je, když ti strhnou nehet? Máš vůbec představu, kolik je pod ním nervových zakončení?“

„Náhodou jo.“ Nita by je klidně mohla spočítat, kdyby chtěla. Prsty ji začaly brnět, jako by čekaly, až to udělá. „Je jich docela dost.“

Zamrkal a pootevřel rty. Nita očividně neodpověděla tak, jak si představoval, ale rychle se z toho překvapení vzpomatoval.

„Nito, prosím. Nejsi sadistka. Já to vím. Vzpomínám si, jak moc ti vadilo, když mi tvoje matka uřízla ucho.“ Z očí mu vyhrkly slzy. „Prosím, přestaň mi ubližovat.“

Nita na něho zírala, na všechnu tu krev a slzy, a poslouchala jeho tiché vzlyky, jak ji prosil, aby si vzpomněla na to svědomí, které měla, když se poprvé potkali.

Ale to nešlo.

Nita už nebyla stejný člověk.

Ty ohavné podrobnosti jí pořád ještě vadily – nejspíš jí budou vadit vždycky, měla pocit, že tomu nikdy neuteče, bez ohledu na to, co Kovitovi navykládá –, ale už vůči Fabriciovi necítila žádný soucit. Prohlédla jeho plán, jak se ji pokoušel zmanipulovat. Každá jeho reakce, každé slovo bylo přesně vypočítáno tak, aby se mu podařilo ji znovu ovládnout jako loutku a přimět ji dělat, co chce on.

„Je mi líto, Fabricio. Na tohle už je pozdě.“ Nita si klekla, aby se mu podívala zpříma do očí. „Budeš se muset naučit, jak zmanipulovat tohle moje nové já.“

Díval se jí do očí, tvář zmáčenou slzami. „Ne, Nito. To ty se budeš muset naučit, jak zmanipulovat mě. Protože jsi úplně mimo.“

„Co prosím?“

„Nedala jsi mi nic, čím bys mě přesvědčila, abych s tebou spolupracoval. Předhodilas mě tý svý stvůře, co máš jako mazlíčka –“

„Kovit není žádná stvůra.“

Fabricio se zasmál, krátce a ostře. „O tohle se chceš hádat? O tohle? Se mnou? Právě teď?“

Zaťala čelist.

„Jak jsem řekl,“ pokračoval chladným tónem. „Předhodila jsi mě tý svý stvůře, co máš jako mazlíčka, a vyhrožuješ mi, že mě zabiješ, když ti nepomůžu. Ale jakou jsi mi dala motivaci, abych ti chtěl pomoci? Proč bych to měl sakra dělat?“

„Abys přežil.“

Znovu se zasmál tím krátkým, ostrým smíchem. „To přece vůbec není důležité. Důležitý je, že jsem už teď mrtvej, tak jako tak. Tak proč bych ti měl sakra pomáhat, když mě akorát budeš mučit?“

Při těch slovech zatínal pěsti, což způsobilo, že mu popraskala zaschlá krev na prstech a ta čerstvá mu z nich začala odkapávat na koberec, kap, kap, kap. Nita odvrátila oči, ale ten zvuk zablokovat nedokázala, každé plesknutí kapky o koberec se jí zarylo do mozku.

„Dobrý obchodník ví, že nemůžeš používat jen bič, musíš taky občas vytáhnout cukr.“ Pohlédl jí do očí. „Trestání lidí, když neuspějou, funguje jen, pokud je taky odměniš, když uspějou.“ Pousmál se. „Ty mě potřebuješ. Ale já rozhodně nepotřebuju tebe.“

„Mám různé pojistky, jestli se o něco pokusíš –“

„Jo, jasně, já vím.“ Přimhouřil oči a opřel se do židle. „Ale já jsem někde mezi louží a okapem. Mrtvej tak jako tak. Když uvidím příležitost zdrhnout, myslíš, že ji nevyužiju? Bez ohledu na riziko?“

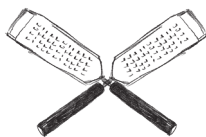
Přimhouřila oči. „Co mi tu jako naznačuješ?“

„Ty víš dobře, co ti naznačuju. Můžeš se tvářit jako tvrdák, ale já vím, že ti to moje mučení ani zdaleka nedělá tak dobře, jak se mi snažíš namluvit. Myslím, že mi chceš ublížit, chceš se mi pomstít, akorát u toho nechceš být. Tak nebuď. Zastav to. Jedinej, kdo si to tady užívá, je Kovit, a kdykoli je zannie jedinej, kdo si něco užívá, tak je něco špatně.“ Předklonil se. „Zastav to, Nito. Než nás zlo-
míš oba dva.“

„Jedinej, kdo se tady láme, jsi ty,“ vyštěkla a hodila krabici s pizzou na podlahu před něj, kam na ni v žádném případě nemohl dosáhnout.

Otočila se na podpatku, vzteky bez sebe, že má zase pravdu, že ji znovu dostal a že po něm už zase hodila

jídlem, a utekla, protože se té pravdě nedokázala podívat do očí.

KAPITOLA PÁTÁ

Nita za sebou zavřela dveře, opřela se o ně a zhluboka dýchala. Snažila se nevidět paralelu s dobou, kdy byl Fabricio jejím vězněm naposled.

Jenomže se cítila stejně nepříjemně jako tehdy. Až na to, že tentokrát byla ona v matčině roli.

Snažila se zapomenout na to, jak Fabricio křičel, když matka Nitě nařídila, aby mu uřízla ucho. Tehdy si myslela, že je nevinný, netušila, co jí provede. Bylo tedy přirozené, že váhala. Tentokrát to bylo jiné. Tentokrát to byla pomsta.

A Fabricio se mýlil. Nijak zvlášť ji netrápilo, když ho viděla, jak trpí. Těšilo ji, že se mu může pomstít.

Ale nechceš se na to koukat, co? Akorát se ti líbí vědomí, že se to děje, ale realitě do tváře se podívat nechceš, šeptal jakýsi hlas v její hlavě.

Zmlkni, okřikla ho Nita.

Potřásla hlavou a snažila se vyhnat Fabriciova slova z paměti. Znovu se s ní pokoušel manipulovat. To byl jeho způsob jednání. Vlezl jí těmi svými sladkými slůvky do hlavy a kroutil s ní, dokud neudělala, co chtěl, ne to, co pro ni bylo nejlepší.

Zasloužil si všechno, co mu udělala.

Dlouze vydechla a vydala se chodbou k druhé nahrávací místnosti. Dveře se pootevřely a ona zahlédla Kovita, jak sedí na jedné z matrací a snaží se nedívat na Gold, která ho probodávala pohledem, zatímco pomalu ukusovala ze své pizzy.

Nita přeskakovala očima z jednoho na druhého. „Stalo se něco?“

Kovit pokrčil rameny a nepodíval se na ni.

Gold se ušklíbla. „Nic jinýho, jen že tu jeden zannie dělá to, co mu jde nejlíp.“

Kovit se naježil a zaťal čelist, ale nic neřekl.

„Fakt si myslíš, že je právě teď rozumný takhle mluvit, Gold?“ Nita za sebou zavřela dveře. „Ve tvý situaci?“

„A jaká je to přesně situace?“ zeptala se a zabodla pohled pro změnu do Nity. „Jsem váš zajatec?“

„Ne,“ řekl Kovit ve stejnou chvíli, kdy Nita řekla: „Jo.“

Gold povytáhla obočí. „Tak se dohodněte.“

Nita našpulila rty. „Co máš teď v plánu, Gold?“

„Plánu?“

„Až vyjdeš z týhle místnosti, co uděláš?“

Gold pokrčila rameny. „Samozřejmě se vrátím k Rodině.“

„Všichni ostatní z tvýho týmu jsou mrtví. Klidně bys mohla předstírat, že jsi taky mrtvá.“

„A proč jako?“ Zamračila se a od piercingu ve rtu se jí odrazil paprsek světla. „Proč bych měla chtít, aby si mysleli, že jsem mrtvá?“

Tentokrát odpověděl tichým hlasem Kovit. „Abys mohla začít nový život.“

„Já nechci novej život.“ Gold přimhouřila oči a přeskakovala očima z jednoho na druhého. „Můj život možná není dokonalej, ale mně se líbí tak, jak je.“